

PETER ŠRANK

29
MÚZOFIL

PETER ŠRANK

MÚZOFIL

Elektronická kniha

© **Peter Šrank, 2016**

© Grafická úprava, obálka a layout: **Martin Horbal**

ISBN 978-80-897-1707-1 (tvrdá väzba)

ISBN 978-80-570-2606-8 (pdf)

ISBN 978-80-570-2607-5 (epub)

ISBN 978-80-570-2608-2 (mobi)

PETER ŠRANK

MÚZOFIL

VAROVANIE!
OBSAHUJE EROTIKU, VULGARIZMY A POÉZIU.

**1. ČASŤ:
V ŠIESTOM NEBI**

„Potrebujem babu!“ zaúpel som. „Nutne potrebujem babu!“

„Vieš, Pyko, keby si ju chcel na bežné preťahovanie, fandil by som ti,“ pridal Rafo jeden zo svojich rýpavých postrehov, ktoré mal ako najlepší kamarát povolené. „Ale za to, čo s ňou chceš robiť, by ťa mali zavrieť do basy. Úchylák. Obyčajný úchylák.“

„Aký úchylák? Každý chlap je predsa nejaký *-fil*. Aj ja som len *-fil*.“ Prstami pri ústach som naznačil gesto, aké používajú labužníci pri ochutnávkach.

„Určite! Normálne je byť prsofil alebo veľkoritofil. Ešte aj gatkofila by človek pochopil. Čipkofila, bobrofila alebo panofila... Ale ty si... čo to vlastne si?“

„Podľa mojich najnovších praktických bádání som múzofil.“

Rafa som obral o reč. Poznáme sa od strednej školy, boli sme vtedy jedno telo, jedna duša. Akoby sme mali spoločné rozmýšľanie. A libido. Počas výšky sme sa síce rozdelili, lebo on šiel na veterinu a ja za ajťáka, no aspoň zážitky s babami sme si pri každom stretnutí vymieňali farbisto a podrobne. Teraz máme dvadsaťšesť, obaja sme sa vrátili domov, sedíme v mojej izbe a berieme ako samozrejmosť, že sa nám libidá zasa zosynchronizujú. Zdá sa, že nie. A na vine som ja.

Priznávam, moje momentálne pohnútky nie sú celkom čestné. Polovička zo mňa je síce digitálna, no druhá polovica prísne analógová. Umelecko-písmenková. Možno zo mňa raz bude maturitná otázka z literatúry. Zatiaľ to tak nevyzerá, lebo neviem písať ani pre peniaze ani kvôli termínu, čo by každý správny ujo spisovateľ vedieť mal. Viem písať len pre niekoho. Už pár mesiacov mi ten niekto chýba a využívať náhradné riešenia vo forme náhradných múz ma prestalo baviť. Potrebujem babu.

„Rafo, keď nemám pre koho písať, hlava sa nevie zamerať a strieľa naslepo. Mávam mimovoľné výrony romantiky a schytať ich môže ktorákoľvek baba v mojom okolí, čo ma

občas dostáva do problémov.“

„Ber ich ako polúcie. Práčka vyperie. V tvojom prípade kôš.“

„Ony ich tak neberú. Pozri!“ začal som sa hrabať v kompe. „Moje posledné zúfale výtvyry. Blahoželanie úplne obyčajnej kamarátke k meninám, ktorým som ju akurát vyplašil. Začal som klasickým *Všetko naj*, chytil nápad a skončil erotickou básňou. Poslať či neposlať? To je otázka.“

„Neposlať!“

„Poslal som.“

„Debil si.“

„Stalo sa. Ale pokračujem. Ďalšia pre babu s nickom *krpata_mrcha* k jej aktu. Poslal som, debil som. Alebo tento četsex, ktorý však nemôžem nikde zverejniť, lebo je hardcore a navyše nestál za veľa, lebo tá baba chcela už pri tretej vete bum-bum. Čo je jednoducho zneuctenie žánra. Z hľadiska písania je toto všetko len masturbácia.“

„Telo vie, čo potrebuje. Asi aj hlava.“

„Ja potrebujem babu, ktorá ma rozmiluje, rozhádže, bude ma ťahať za nos, potom mi dá, potom ma podvedie, potom sa rozídeme, zídeme, ja ju podvediem, budem sa trápiť... skrátka nejaký normálny umelecký vzťah. Písmenká by zo mňa tiekli ako zo Shakespeara v odšťavovači.“

„Takej sa hovorí inšpiratívna, nie?“

„Nie celkom. Skôr múzická. Múza je inšpirátorka s predmetom podnikania – umenie.“

„To slovo sa mi nepáči.“

„Zvykni si. Mne sa tiež nepáčia niektoré tvoje rýpavé výrazy a musel som sa naučiť preglgať, lebo si najlepší kamarát.“

„Preglgaj ďalej. Ešte k tamtomu. Produkty duševnej masturbácie nestoja za nič?“

„Ale hej, dá sa vybrať. Napríklad *krpata_mrcha* mi raz za čas pošle svoj akt, ktorý je upravený tak tajomne, že ma celkom inšpiruje. Ku každému som jej napísal básň. Zatiaľ šesť, tu máš posledný výtvyry. Asi nejaká kadernička, lebo má vždy inak vyholenú.“

„No, ja veľa nevidím. Prsko je jasné, ale rozkrok si iba domýšľam.“

„Zahráva sa so mnou. Provokuje. Polovica tela chýba. Roz-

trhla sa akurát cez bradavku, pupok a rozkrok. Vidno len, že je vyholená do tvaru srdiečka. Ale so mnou nevybabre. Ja sa tiež roztrhnem. Koniec jej tela, koniec môjho riadka. Kým mi bude posilať kastrované fotky, dovtedy bude dostávať kastrované básne.“

„Ako vieš, že autorom nie je starý tučný potetovaný motorkár, ktorý sa vydáva za dievča a posielal ti upravené fotky nejakej modelky?“

„Kde ty žiješ! Na overenie používam Noface Acid Test. Môj vlastný vynález. Stačí si dohodnúť videočtet s kamerami sklonenými ku klávesnici. Vtedy naživo vidíš, ako pribúda text a aké ruky ho píšu.“

„Dobre, ako chceš. Mňa technika až tak nechytla. Potrebujem živý materiál. Aj ty by si mal občas vyliezť späť do reálneho sveta. Možno by som pre teba niečo mal.“

Rafo má spolu s otcom veterinárnu prax. Pomaly preberá rodinnú profesiu. Od malička ho k tomu ťahalo. Choval snád' všetko a hlavne psy sú jeho život. Najskôr ich odchoval, neskôr sa zameral na výcvik. Vychoval pár dobrých policajných aj vodiacich psov. Vlastne aj ich majiteľov, lebo takýto výcvik je o oboch.

Na cvičisku spoznal dve veľmi dobré kamarátky, Radanu a Kristínu, ktorých psy sa nedokážu zniesť. Preto žiadne návštevy alebo spoločné venčenie. Nemôžu ich ani púšťať naraz na svoje balkóny, lebo bývajú v jednom vchode na jednom poschodí s balkónmi vedľa seba. Idú sa uštekať do bezvedomia. Rafo pôvodne plánoval vliezť do hlavy Kristíne, lebo sa mu viac páčila, ale rýchlo si priznal, že na ňu nemá. Teraz rieši Radanu a Kristínu mi chce posunúť. Vraj ani ja na ňu nemám, no ak má byť cieľom inšpirácia a nie dostať sa do nohavičiek, je to jedno.

„Prečo myslíš, že na ňu nemám?“ ohradil som sa trochu urazene.

„Keď ju uvidíš, uvidíš.“

„Koľko majú vlastne rokov?“

„Čo ja viem? Tipujem, že sú o niečo mladšie od nás. Dvadsaťštyri-päť...“

„A čo mám teda vlastne robiť?“

„Tebe netreba radiť, vieš dobre improvizovať. Ale mám skúsenosťami overené pravidlo, ktoré je dobré dodržiavať – v každom prípade chváľ psa! Nech už je to akákoľvek atrapa. Každý normálny majiteľ na svojho miláčika nedá dopustiť. Už len týmto máš spolovice vyhraté.“

V dohodnutý čas sme s Raфом kráčali k lúke za panelákmi. Dievčatá tam už boli.

„Ktorá je moja?“

„Nohavice Radana, sukňa Kristína. Takže sukňa.“ Stáli od seba v dostatočnej vzdialenosti a psov mali na vôdzkach.

„Obidve vyzerajú dobre. Ale Kristína... naozaj kus.“

„Áno, kus. Robila modeling a bola vo finále nejakej miss. Keď sa s ňou budeš baviť, budeš sa cítiť buď ako posratý neschopák alebo ako nadržený hrdina. Bohužiaľ, to prvé bol môj prípad. A to druhé u nej, zdá sa, víťazí. Aspoň podľa týpkov v jej okolí.“

Posledných pár metrov sme sa už nerozprávali, len som nasával dojmy. Zídu sa. Rafo nás predstavil. Keďže trpím predstavovacou hluchotou, snažím sa vždy nové mená trochu poprevalovať v ústach, aby som si ich zapamätal.

„Takže Radana... a Klystírna... sorry, Kristína.“ Do riti, práve teraz sa mi musí zapliesť jazyk. Cítil som sa ako mentálny retardér. Hneď bude vidieť, že sa z nej idem posrať. Našťastie sa zasmiala.

„No, na niekoho viem byť aj Klystírna, ale... aj tak ma všetci volajú Kika.“ Radšej som už bol ticho.

Kika bola presne taká, ako Rafo hovoril. Každému chlapovi sa pri nej museli podlamovať kolená. Mne sa podlamoval aj jazyk. Jediné normálne, čoho som bol schopný, bolo pohrať sa so psami. A občas zasiahnúť vlastným telom, keď po sebe bez zjavnej príčiny skočili. Našťastie neboli veľkí.

Večer som skúšal na Kiku myslieť a niečo napísať. Ale nič. Len tma a vákuum. Ak by existovalo niečo ako poetická aura, Kika ju pre mňa nemala žiadnu. Zatiaľ som to hodil na jej prílišnú krásu.

Zazvonil telefón. Asi cítila, že na ňu myslím. Po prvých vetách som si uvedomil, že takto, keď ju nevidím, sa mi rozpráva oveľa ľahšie.

„Asi si zvedavý, prečo volám.“

„Som. No možno mi len chceš dať nejaké jazykolamy a ba-
viť sa, ako ich skomolím.“

„Vôbec nie, Kypo,“ decentne podpichla. „Len som chcela
vedieť, či ste už niečo na tie naše malé beštie vymysleli.“

„Rafo má rámcovú ideu. Zajtra, keď sa stretneme, vyskúša-
me. Stretneme sa zajtra, nie?“

„Môžeme. Som zvedavá na výsledok.“

„A keď to dopadne zle?“

„Nič sa nedeje. Puntá som si zobrala od rodičov, lebo som
teraz sama. Ľahko ho vrátim, ak to inak nepôjde.“

Keď sme skončili, cítil som v sebe z toho rozhovoru prí-
jemný pocit. Hneď som zobral papier, že ho využijem, ale nič.
Táto žena bola pre mňa úplne nemúzická.

Na druhý deň cestou za nimi Rafo vyzvedal, ako sa mi darí.
Či už mám pol zbierky v suchu.

„Ale kdeže. Potrebujem, aby baba bola múzická, no Kika
takou vôbec nie je.“

„Čo ti jebe?“ vybehol Rafo na mňa. „Môj starý otec hovori-
li, že baba má byť akurát prietrtná, nič viac netreba. A to Kika
je. Môžeš sa spýtať každého normálneho chlapa na zemeguli.“

„Možno nie som normálny, ale keďže pre mňa nie je mú-
zická, nie je ani prietrtná.“

„Odrazu. Pamätám sa, že doteraz baba ani prietrtná nemu-
sela byť a nevadilo. Pretrtol si ju. Niektoré tvoje bývalé... ach
jaj...“

„Asi som dozrel.“

„Nemohol by si dozretie odložiť o jednu babu neskôr? Túto
daj ešte po starom.“

„Nemôžem. Vieš, ako sa hovorí. Nový život treba začínať
dnes, nie zajtra.“

Na Rafovi bolo vidno zúfalstvo: „Chod' z neho preč, dé-
mon. Ja chcem starého dobrého Pyka.“

„Zaklínanie si nechaj na neskôr. Radšej povedz, čo so psa-
mi.“

„Dostali sme sa dosť ďaleko, o psov tu už nejde. Podstatné
je navodiť dojem, že čosi skúšame.“ Nová taktika mi v podsta-
te vyhovovala.

„Dievčatá, niečo už musíme skúsiť,“ začal Rafo, keď sme k nim prišli. „Navrhoval by som, aby ste si psov na nejaký čas vymenili. Aspoň na deň. Nech si na vás navzájom zvyknú. Na človeka, na byt, na pach, na všetko.“

„A čo sa pachov týka, keby som bol psom, som z vás zmätený,“ zapojil som sa do rozhovoru a hneď sa zo mňa vykľul odborník. „Obidve sa tak intenzívne šminkujete a voňavkujete, že ste pre tých psov ako pachová karnevalová maska. Pod ňou nevidno skutočného človeka.“ Sám som bol prekvapený, čo zo mňa vyšlo. Koľko odvahy a múdrosti.

„Psom je snáď jedno, ako vyzeráme, nie? Prečo by mali šminky vadit?“

„Lebo nie sú úplne bez vône. Čo naturálne tvory, ako chlapi alebo psy, cítia.“

„Takže čo?“ spýtala sa prekvapene Radana. Rafo sa chytil môjho nápadu a začal ho rozvíjať.

„Plaváreň, sprcha, umyť vlasy, ničím sa nemazať, žiadne maľovanie, spreje, vodičky, krémiky...“

„Priznám sa, že od svojich pätnástich som ani jeden deň nešla von nenamaľovaná,“ zamyslela sa nahlas Kika a Radana tiež prikývla. „Budeme musieť zostať zavreté doma.“

„Nevadí, psov vyvenčíme a vrátíme,“ ponúkol sa Rafo. „Aspoň skúsime aj tretiu vec – ako ich ovplyvňujete práve vy dve.“

Na druhý deň sa psy pri nás správali rovnako. Výmena bytov evidentne nezabrala. Ani zóna bez drogérie. Zafungovala až pevná chlapská ruka, čo bola najhoršia možnosť, lebo znamenala prevychovať majiteľky. Dohodli sme sa, že končíme. Výsledok bádania im oznámime s tým, že v prípade záujmu sme ochotní s prevýchovou pomôcť.

Pred dverami do oboch bytov sme sa s Rafom rozdelili. Naznačil som, že mu držím palce, ja som šiel len na zdvorilostnú návštevu. Tvorivá impotencia viac nedovolí. Kika ma pustila dnu a hneď som sa ňuchajúc priblížil k nej.

„Krásne smrdíš. No vidíš, to je ono.“ Zasmiala sa a zaviedla ma do obývačky.

Chvíľku som si ju premeriaval. „Nemala by si sa maľovať. Nikto ti ešte nepovedal, že keď ráno vylezieš z postele ako stra-

patá opuchlina s tenkými očami, si najkrajšia?“

„Povedal, ale vždy sa nakoniec ukázalo, že je spokojnejší, keď tú opuchlinu na ksichte premaalujem.“ Poriadne som ju rozstrapatil. Vyzerala ako ježibaba po opici. Skríkla a začala si účes aspoň rukami dávať do pôvodného stavu. Veľmi sa jej to nepodarilo.

„Počkej,“ zastavil som ju, „takto sa mi s tebou bude lepšie rozprávať. Si príliš pekná a potrebujem otupiť tvoje zbrane.“

„Dobre, ja zas musím urobiť toto.“ Začala mi vyzliekať tričko. Bol som taký prekvapený, že som sa vôbec nebránil. Keď bolo dole, chcel som oň zabojsovať, no rýchlo ho hodila za seba. Videl som, ako dopadlo na skriňu. Hneď sa pustila do mojich nohavíc, to som sa už bránil viac. Ale stačilo, aby sa mi uprene pozrela do očí a prestal som. Nohavice leteli do iného kúta miestnosti. Podobne sa vysporiadala so všetkým, čo na mne bolo. Zostal som pred ňou nahý, prekvapene si rukou zakrývajúci rozkrok. Radšej som si sadol a cudne preložil nohu cez nohu.

„Hotovo,“ skonštatovala spokojne a sadla si aj ona. Nohy si prekrížila pohybom, ktorým ma napodobnila. Úsmev na tvári naznačoval, že úmyselne.

„Teraz som sa úplne stratil,“ priznal som a snažil sa toto priznanie podporiť aj zodpovedajúcim výrazom tváre.

„Tebe sa so mnou zle rozpráva, lebo som príliš pekná. Mne sa s tebou zle rozpráva, lebo ma stále vyzliekaš očami. Vyzliekla som si ťa aj ja a sme si kvit. Takto nejako sa cítim, keď sa na mňa pozeráš.“ Chcel som sklopiť oči, ale uvedomil som si, že netreba. Teraz ju nimi nevyzliekam. Vychutnávam si jej strapatú hlavu.

„Ešte ti viem trochu pomôcť,“ pokračovala. „Chlapi nemajú radi pekné a súčasne inteligentné ženy, takže bežne na seba nebonzujem, ale že si to ty...“ Zakývala prstom tak, aby som sa k nej naklonil a začala mi šepkať do ucha. „Ale psst. Nikomu ani muk!“

Sprisahanecy som prikývol, pokračovala v šepkaní: „Mám matfyz a dosť nadpriemerné IQ. Viem viesť rozhovor tak múdro, že sa mi virtuálne zníži veľkosť prs o jedna a ak pridám cudzie slová, možno až o dva.“

Veľavýznamne som jej pozrel do očí: „Fíha!“ Potom som

zasa ja požiadal prstom o jej ucho a zašepkal: „Zatiaľ stačí o jedna. Uvidíme.“

Zasmiala sa. „Snáď raz stretnem chlapa, ktorý mi vysvetlí, prečo používate veľkosť prs ako jednotku ženskej krásy.“

„Prečo? Lebo jej rozumie celý svet. To máš ako s vtipmi o svokrách. Zasmejú sa im aj tí, ktorí majú dobrú svokru. Podobne budú veľké prsia velebíť aj tí, ktorým sa v skutočnosti páčia malé. Univerzálny symbol z mužskej mytológie.“

„A ty?“

„Čo ja? Snáď nechceš, aby som na seba bonzoval.“

„Chcem!“

„Riskuješ. Svet chlapov by už pre teba nikdy nebol taký jednoznačný a ľahko zapamätateľný.“

„Pre mňa je svet chlapov to, čo tisíc z nich urobí a nie čo jeden z nich povie.“

„Nemôžem,“ zaťal som sa. „Rád by som v твоjich očiach zostal predvídateľný, zjednodušie to komunikáciu.“

Uvoľnene som sa rozvalil v kresle, ona ma zasa napodobnila. Zamyslene na mňa pozerala a po chvíli sa jej pohľad začal meniť. Nepatrne, ale predsa. Najlepšie to vystihovali slová *rodiaca sa túžba*, ale tie som ako klišé v hlave škrtol a snažil sa nájsť lepšie. No nestihol som. Vstala a priblížila sa ku mne. Pokľakla a ruky mi oprela o kolená. Vtedy som nadobudol pevné presvedčenie, že sa situácia vyvíja smerom, ktorým nechcem. Chytil som ju za zápästia a zabránil jej v ďalšom pohybe.

„Počkaj! Keď ma budeš takto provokovať, moje ruky sa neudržia a nebudú ma poslúchať.“

„No a? To je zle?“

„Áno, lebo...“ Nevedel som, čo povedať. Vysvetľovať jej veci o poetickej aure sa mi zdalo stupídne. Musel som rýchlo vymyslieť nejaké zrozumiteľné dôvody, prečo s ňou nič nechcem mať.

„Ako začať... ale slúb, že budeš chápaná. Nedávno som sa ťažko vylízal zo vzťahu, ktorý bol postavený iba na kráse. Počúval som len svoje oči. Zistil som, že sa vždy treba pýtať všetkých svojich zmyslov a všetky musia povedať áno. Na začiatku môže jeden z nich ostatné prehlušiť, no ak je niekde problém, časom určite vypláva. A u teba, ako isto vieš, je to so zrakom veľmi veľmi nevyrovnané. Sluch, čuch, hmat a chuť sa

cítia úplne paralyzované.“

Zaskočil som ju. Asi zvyčajne dostáva iné vyznania. Chvíľku rozmýšľala.

„Päť zmyslov?“ Vstala, prehrabala sa vo vreckách a všetko z nich vyložila na stôl vedľa mňa. Pobehala po miestnosti a urobila intímne osvetlenie. Na prehrávači našla pieseň, ktorú potrebovala, pustila ju a zvýšila hlasitosť. Pomaly, ale naozaj pomaly tancovala a postupne vyzliekala jednu vec za druhou. Živý striptíz som ešte nezažil, preto som nevedel prideliť body za umelecký prejav. Dotancovala ku mne, urobila otočku a sadla mi takmer na kolená. Nevedel som, kam skôr pozeráť, lebo jej zadok stále tancoval v rytme piesne, občas sa dotknúc mojich stehien. Pripomenul mi rozdiel medzi zadkom v nohavičkách a nohavičkami v zadku. Z toho jej vyrastalo nízke páškové té. Pochopil som, že čaká na svoju odmenu, ale moje peniaze boli niekde na skrini spolu s nohavicami. Našťastie som v kôpke, ktorú vyložila na stôl, zazrel bankovku. S výrazom mafiánskeho bossa som jej ju zastrčil za nohavičky. Poďakovala pohľadom, vrátila sa na scénu a pokračovala vo vyzliekaní. Finále načasovala tak, aby posledný kúsok zhodila krátko pred koncom pesničky a s jej záverečnými tónmi zamrzla v grandióznej póze udýchanej krasokorčuľarki.

Odmnil som ju zinscenovaním búrlivého potlesku. Uvoľnene si prišla sadnúť pred mňa. Už sme boli nahí obaja.

„Takže oči ako?“

„Aké oči? Ahá, oči. O očiach som už predtým hovoril, že super, takže toto nebolo potrebné. Akurát si dosiahla, že sa mi teraz všetky ostatné zmysly zdajú zbytočné. Ešte trochu potrebuješ, dievča, a môžeš ísť na pódium. Vedel by som ti poradiť s choreografiou.“

Usmiala sa. Kým som rozprával, nachystala si v prehrávači ďalšiu pieseň. Chcel som namietáť, že tanca už bolo dosť, ale jednu ruku priložila na moje ústa a druhou mi zatvorila oči.

Zazneli prvé tóny Je t'aime. Kým sa to rozbehlo, len si pohmkávala. Akoby ladila. Potom začala spievať spolu s Jane Birkin, mierne chrapľavým rozdýchaným hlasom plným zmyselnosti. Keď prišla záverečná vzdychačka, o ktorej sú všetci chlapi presvedčení, že je reálne orgasmická, prestal som vnímať pieseň na pozadí a zostala len Kika. Nevidel som ju, nedo-

týkala sa ma, no jej hlas si našiel na mojom chrbte rezonančné oblasti. Začalo to znieť trochu ako orgazmus, ale bolo vidno, že sa snaží udržať svoj prejav v hereckej rovine. Naznačiť, že ho zahrať vie, ale nechce. Naznačiť, že aj v sexe chce byť slobodná.

Perami mi otvorila oči, jedno po druhom. No, stačilo by rukou, ale aj toto bolo príjemné. Ešte stále som bol zaskočený.

„Ahá. To bolo pre moje uši. Musím uznať, že úžasné. Počúval som ťa s otvorenými ústami a trochu som pochyboval, či sa mi nesníva.“

„Takže predpokladám, že ani druhý zmysel nie je problémom. Čo ďalej?“

„Ďalej hmat.“

„Môžeš ma ohmatať.“

„Nie, celkom by sme ho zabili. Ako keby si blysla bleskom fotoaparátu do očí. Treba ostať v jemnej rovine. Teda – ako sa navzájom vnímajú naše ruky a ako chuť objatie.“

Zatvoril som oči. Dal som pred seba dlane otočené nahor, ona si na ne položila svoje. Chvíľku som sa s nimi zabával. Vyskúšal som hladkanie, stláčanie, zotrvanie bez pohybu. Obracal som ich z rôznych strán, sledoval čiary života, srdca, mäkkosť prstových brušiek aj nechtových lôžok. Pôsobili na mňa veľmi príjemne a v hitparáde, ktorú suverénne vedú ruky mojej mamy, by zaujali veľmi slušné miesto. Potom som degustoval objatie. Silné, slabé, schúlené, v zotrvaní, vo výdychu... Vyžarovala na rôznych vlnových dĺžkach, ale vždy príjemne. Chvíľku bezbranne, cítil som potrebu chrániť ju, potom sa naplnila energiou, ktorú vytiahla neviem odkiaľ a mal som chuť oprieť sa o ňu ako o pevný strom.

„Podľa tvojho úsmevu tipujem, že ani hmat nie je problém,“ povedala, keď som otvoril oči a uvoľnil stisk. „Čo ďalej?“

„Ďalej chuť. Ale každá žena chutí dvojako, má hornú chuť a dolnú chuť. Na overenie stačí horná. Ústa na ústa.“ Nečakala na bližšie vysvetlenie a začala ma bozkávať. Najskôr len opatrne, akoby sme sa ani nedotýkali, potom spôsobom, akým si ženy otláčajú pery po ich narúžovaní. Podobne opatrne dávkovala aj chute našich jazykov. Jemne pridať do jedla a hneď ohodnotiť. Neboli to pravé bozky, skôr bozkové pohybové štúdie. Keď som ju k tomu začal objímať, pre istotu sa odtiahla.

„Tu neviem, musíš sa vyjadriť, ale za mňa dobré,“ dala nepriamu otázku.

„Za mňa viac ako dobré. Vôbec nie je potrebné dochucovať si ťa. Poklona kuchárovi, prekonalí sme štvrtý level, podme na piaty. Už zostáva len čuch.“

Začal som pomaly prechádzať nosom ponad jej telo a nasávať vzduch ako pes. Zrazu ma zastavila.

„Chcem si overiť, či neňucháš len tak naoko. Zapamätaj si, čo si kde cítil, dáme test.“

Typická premúdrelá žena, mal som na výške také spoližičky. Testovacia a dôkazová úchylka – na ňu trpím tiež. Aj keby mi matfyz nebola prezradila, domyslím si a veľkosť prŕs jej o jedna znížim aj sám.

Odbehla do kúpeľne. Za okamih bola späť a niesla šatku. Zaviazala mi ňou oči a strčila pod nos prsty.

„Umyla som si ruky, ovoňaj, takto vyzerá neutrálne pozadie.“ Ovoňal som všetky jej prsty, naozaj ničím nevoňali. „A teraz nasávaj!“

O chvíľu som zacítil prvú jemnú vôňu. Zakrútil som nosom ako signál, že som chytil stopu. Zdala sa mi homeopatická, vo veľmi jemnom množstve, ale koniec koncov liečivá.

„Tipneš si, kde takto voniam?“

„Vnútoraná strana predlaktia?“

„Nula bodov. Na krku za uchom pod vlasmi. Ideme ďalej.“

Ďalšia vôňa bola silnejšia, korenistá, ale nie neprijemná. „Vzadu na drieku?“

„Úplne tesne vedľa. Pod pazuchou. Ideme ďalej.“

Skrútil som demonštratívne na chvíľku nos. Zasmiala sa. Ďalšiu vôňu som nevedel zaradiť. Akoby mix viacerých. „Neviem, ale tipujem niečo na nohe.“

„Bingo. Sú to priamo prsty na nohách, ktoré máš práve pod nosom.“

„Fuj! Čo som úchyl? Ale musím uznať, že v porovnaní s mojimi ti voňajú dobre. Daj ešte posledné.“

Vzduch som do seba nasal zhlboka, lebo doterajšie vône boli veľmi jemné. Zarazilo mi dych. Ten základ bol nezamieniteľný. Spodná vôňa ženy. Lebo každá žena nielen chutí, ale aj vonia dvojako. V okamihu som si predstavil, čo mám asi pod nosom a vyplašene som si strhol šatku. Napriek očakávaniu

som nezazrel jej pupok, ale oči. Už to nevydržala a rozosmiala sa. Pod nosom som mal len jej ukazovák.

„Toto bol podraz, dievča. Na nejaký čas si oslepila môj čuchový orgán.“

„Dobre, tak kým sa spamätá... smrdím ti?“

„Vlastne nie. Všetko boli príjemné živočíšne vône. Oproti tomu, čo sa za tebou ťahalo, keď sme sa prvýkrát stretli, prechádzka rajom.“

„Ale teraz si musíš vymyslieť inú výhovorku ako nezmysly o piatich zmysloch.“

Mala pravdu. Zaplietol som sa do svojich vlastných rečí. Asi budem musieť priznať farbu.

„Prijmeš aj vysvetlenie, ktorému nebudeš celkom rozumieť?“

„Skús, budem sa snažiť dať ti šancu.“

„Cesta medzi mužom a ženou je v skutočnosti cestou do siedmeho neba. Nie je na päť, ale na sedem krokov. Prvých päť sú zmysly, šiestym je rozum a siedmym srdce. Na srdce je ešte skoro, vyžaduje si dlhší čas, ale rozumu sa dá pýtať kedykoľvek. Aj na začiatku. Ja mám však jednu maličkú, no podstatnú rozumovú úchylku. Potrebujem, aby žena mala okolo seba poetickú auru. Aby bola múzou, aby som mal chuť pre ňu písať a ona z toho písania mala radosť. Podobný je zmysel pre humor. Každý, kto vie a chce byť vtipný potrebuje, aby sa mu ten druhý vedel usmiať, aby mu nahral alebo vrátil späť nahodenú prihrávku. Ty si úžasná vo všetkom podstatnom, ale múza pre mňa v tebe nie je. Možno pre niekoho iného áno, určite áno, ale táto rozumová chémia musí byť obojstranná.“

„Konkrétne? Daj príklad!“

„Už po prvom stretnutí by som ti napísal báseň, niečo z teba by som si odložil do nejakej z budúcich románových postáv, v našich rozhovoroch by som často používal obrazy a metafory. A pri zmyslovom teste by som namiesto jednoduchého *páči sa mi* vylial na teba kopolu pekných slov o tom, ako som všetko cítil a prežíval.“

„A čo keď ja o také niečo nestojím? Mne sa všetko páčilo presne tak, ako si urobil.“

„Asi sme našli problém. Podvedome cítim, že podstatný kus zo mňa vlastne nechceš...“